

REPUBLIKA E SHQIPËRISË

KOMISIONERI PËR MBROJTJEN NGA DISKRIMINIMI

Nr. 697/1 Prot.

Tiranë, më 04.07. 2023

V E N D I M

Nr.117 , Datë 04.07. 2023

Bazuar në nenin 32/1/a dhe nenin 33 të ligjit nr. 10221/2010 “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, të ndryshuar¹, Komisioneri për Mbrojtjen nga Diskriminimi mori në shqyrtim ankesën nr. 117 Regj, datë 12.06.2023, të paraqitur nga z. S.D kundër Institutit të Sigurimeve Shoqërore Tiranë, në të cilën pretendohet për diskriminim për shkak të “moshës”.

Në përfundim të shqyrtimit paraprak të ankesës, Komisioneri për Mbrojtjen nga Diskriminimi²,

K O N S T A T O I:

I. Parashtrimi i fakteve sipas subjektit ankues.

Sipas pretendimeve dhe shpjegimeve të dhëna në formularin e ankesës, ankuesi deklaroi se, ka punuar për rreth 10 vite si inspektor i ndihmave për shtetas në nevojë në Bashkinë Ersekë, pozicion në të cilin është emëruar me vendimin nr.7, datë 03.05.2002. Ankuesi shpjegon se, prej vitit 2007, gabimisht a qëllimisht është paguar në klasën 4-a, nga 3-b, që duhet të paguhej, duke e ngatërruar me punonjës ndihme.

Ankuesi informon se, më datë 18.01.2012, është shkarkuar nga puna me vendimin nr.1, datë 18.01.2012, me motivacioni “Shkurtim i vendit të punës”. Ankuesi e ka kundërshtuar largimin nga puna pranë Komisionit të Shërbimit Civil, i cili me vendim i ka njohur të drejtën e pagës deri në një vit, njësoj sikur të ishte në marrëdhënie pune dhe regjistrimin në listë pritje. Ankuesi

¹ Në vijim do t'i referohemi me shkurtesën LMD.

² Në vijim do t'i referohemi me shkurtesën Komisioneri.

shpjegon se ai nuk u sistemua kurrë në punë dhe më pas doli në pension i papunë, si nëpunës civil në listë pritje. Ankuesi parashton në ankesën e tij se, një vit pagë e ka ekzekutuar vetëm pas disa vendimesh gjyqësore.

Ankuesi kërkon përfundimisht nga Komisioneri, që t'i njihet vjetërsi pune periudha 19.01.2012 – 19.01.2013, që e përfiton sipas VKM nr.420, datë 15.08.1994, pasi ka dalë i tepërt nga ristrukturimi i institucionit dhe kontributet shoqërore përballohen nga shteti, si dhe t'i përlllogaritet pensioni si nëpunës civil.

II. Nga shqyrtimi paraprak i ankesës, u konstatua se:

Në nenin 1 të LMD, përcaktohet se: *“Ky ligj rregullon zbatimin dhe dhe respektimin e parimit të barazisë dhe mosdiskriminimit në lidhje me racën, etninë, ngjyrën, gjuhën, shtetësinë, bindjet politike, fetare ose filozofike, gjendjen ekonomike, arsimore ose shoqërore, gjininë, identitetin gjinor, orientimin seksual, karakteristikat e seksit, jetesën me HIV/AIDS, shtatzëninë, përkatësinë prindërore, përgjegjësinë prindërore, moshën, gjendjen familjare ose martesore, gjendjen civile, vendbanimin, gjendjen shëndetësore, predispozicionet gjenetike, pamjen e jashtme, aftësinë e kufizuar, përkatësinë në një grup të veçantë, ose me çdo shkak tjetër”.*

Diskriminimi përkufizohet nga LMD, në nenin 3, pika 1, si: *“Çdo dallim, përjashtim, kufizim ose preferencë, bazuar në cilindo shkak të përmendur në nenin 1 të këtij ligji, që ka si qëllim ose pasojë pengesën ose bërjen e pamundur të ushtrimit në të njëjtën mënyrë me të tjerët, të të drejtave e lirive themelore të njohura me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë, me aktet ndërkombëtare të ratifikuara nga Republika e Shqipërisë, si dhe nga ligjet në fuqi”.*

Në bazë të nenit 7, të LMD, mbrojtja nga diskriminimi garantohet ndaj çdo veprimi ose mosveprimi të autoriteteve publike ose të personave fizikë a juridikë që marrin pjesë në jetën dhe sektorët publikë ose privatë, që krijojnë baza për mohimin e barazisë ndaj një personi apo grupi personash, ose që i ekspozon ata ndaj një trajtimi të padrejtë dhe jo të barabartë, kur ata ndodhen në rrethana të njëjta ose të ngjashme, në krahasim me persona të tjerë ose grupe të tjera personash.

Nga shqyrtimi paraprak i parashtimeve dhe dokumentacionit të depozituar nga ankuesi pranë Komisionerit, konstatohet se:

Ankuesi S.D, është i datëlindjes 28.05.1953. Ai ka qenë në marrëdhënie pune me Bashkinë Ersekë, si specialist në seksionin e ndihmës ekonomike. Ankuesi ka filluar punë në këtë pozicion me vendimin nr.7, datë 03.05.2002. Me vendimin nr.1, datë 18.01.2012, të Kryetarit të Bashkisë, ankuesi është liruar nga shërbimi civil, për shkak të riorganizimit të institucionit. Ankuesi e ka kundërshtuar largimin e tij nga puna pranë Komisionit të Shërbimit Civil, i cili me vendimin nr.15, datë 28.02.2012, ka vendosur ndër të tjera: *“....2. Detyrimin e Bashkisë Ersekë për të bërë sistemimin e ankuesit në listën e pritjes dhe kryerjen e pagesës së ankuesit deri në një vit....”*

Nga aktet e administruara rezulton se, ankuesi ka dalë në pension në vitin 2018, duke iu përcaktuar masa e pensionit nga Drejtoria Rajonale e Sigurimeve Shoqërore Korçë. Ankuesi e ka ankimuar përlllogaritjen e pensionit pranë strukturave rajonale të ankimit të sigurimeve shoqërore, por ka marrë përgjigje negative. Në datën 27.05.2022, ankuesi ka paraqitur ankim në Komisionin Qendror të Ankimit, pranë ISSH. Me vendimin nr.892, datë 23.06.2022, Komisioni Qendror i Ankimit, pranë ISSH, ka vendosur të rrëzojë kërkesën e ankuesit, me arsyetimin se, pretendimi i z. S.D, për njohjen e periudhës 19.01.2012-19.01.2013, për efekt pensioni, periudhë pas shkurtimit të vendit të punës prej ristrukturimit të ndërmarrjes, është i pabazuar, pasi kjo periudhë nuk është e pasqyruar as në librezën e punës dhe nuk vërtetohet në asnjë dokument zyrtar, ndërsa për rillogaritjen e pagës referuese për efekt pensioni pas datës 01.10.1993, si përgjegjës sektori ekonomik të PS, sipas dokumentacionit që administrohet në dosje, kjo periudhë është marrë në llogaritje me detyrën përgjegjës zyre në administratën Lokale, sipas përcaktimeve të VKM nr.561, datë 12.05.2005, i ndryshuar.

Pas vendimit të Komisionit Qendror të Ankimit, ankuesi ka paraqitur ankesë drejtuar ISSH, nëpërmjet të cilës kërkon rillogaritjen e pensionit të pleqërisë. Me shkresën nr. 6266/1 prot, datë 01.11.2022, ISSH i ka kthyer përgjigje ankuesit, duke i sqaruar se, dosja e tij është shqyrtuar edhe nga Komisioni Qendror i Ankimit, i cili ka vendosur rrëzimin e kërkesës. ISSH, informon ankuesin se, në bazë të nenit 86/3 të ligjit nr.7703, datë 11.05.1993 “*Për sigurimet shoqërore në Republikën e Shqipërisë*”, i ndryshuar, ka të drejtën që të kundërshtojë me kërkesë padi në gjykatë vendimin e DRSHSH Korçë, të lënë në fuqi nga KRA Korçë dhe KQA Tiranë.

Ankuesi deklaron se, në lidhje me çështjen e përlllogaritjes së pensionit të pleqërisë nuk ka paraqitur kërkesë padi në gjykatë.

Ankuesi ka paraqitur pranë Komisionerit ankesën objekt shqyrtimi, duke pretenduar se është diskriminuar nga ISSH, Komisioni Qendror i Ankimit për shkak të moshës, dhe kërkon që t’i njihet si vjetërsi pune periudha 19.01.2012-19.01.2013, si dhe t’i përlllogaritet pensioni si nëpunës civil dhe jo si punëtor.

Pasi shqyrtoi pretendimet dhe dokumentacionin e depozituar nga ankuesi Komisioneri vlerëson se, pretendimet e ankuesit kanë të bëjnë me fushën e sigurimeve shoqërore, e cila rregullohet në bazë të ligjit nr.7703, datë 11.05.1993 “*Për sigurimet shoqërore në Republikën e Shqipërisë*”, i ndryshuar. Ankuesi, i cili që prej vitit 2018, ka dalë në pension, ka pretendime se strukturat përkatëse të sigurimeve shoqërore, nuk i kanë përlllogaritur drejtë dhe në bazë të ligjit masën e pensionit të pleqërisë, duke mos i’u njohur një periudhë një vjeçare gjatë të cilës ai ka qenë në listë pritje, sipas legjislacionit për nëpunësin civil, ndërsa momenti tjetër ka të bëjë me pretendimin e ankuesit se, nuk i është përlllogaritur pensioni i pleqërisë sipas klasës që i takon nëpunësit civil, por në mënyrë të padrejtë i është përlllogaritur si punëtor. Ankimet e tij pranë strukturave përgjegjëse ankimore në ISSH, nuk janë zgjidhur në mënyrë të favorshme ndaj

ankuesit dhe në këto kushte ankuesi i është drejtuar Komisionerit duke pretenduar se është diskriminuar për shkak të moshës nga ISSH, Komisioni Qendror i Ankimit.

Nga shqyrtimi paraprak i ankesës dhe bazuar në nenin 33, pika 4, germa “b” të ligjit nr. 10221/2010 “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, të ndryshuar, ku parashikohet se: “4. Ankesa nuk pranohet nëse:b) është e papajtueshme me dispozitat e këtij ligji;”, Komisioneri vlerëson se ankesa nuk duhet të pranohet pasi është e papajtueshme me dispozitat e këtij ligji, bazuar në arsyetimin vijues:

Parimi i barazisë para ligjit dhe i mosdiskriminimit, sanksionohet nga Kushtetuta në nenin 18, si një parim i përgjithshëm që përshkon të gjitha të drejtat dhe liritë themelore të njeriut, prandaj ai duhet të gjejë shprehjen e tij në të gjithë legjislacionin shqiptar si dhe të zbatohet nga të gjithë, si nga institucionet edhe nga individët. Gjykata Kushtetuese në disa vendime të saj ka interpretuar nenin 18 të Kushtetutës, si dhe ka theksuar se parimi i barazisë synon që të gjithë të jenë të barabartë në ligj dhe përpara ligjit, jo vetëm në të drejtat themelore të parashikuara në Kushtetutë por edhe në të drejtat e parashikuara nga ligjet e tjera në fuqi. Gjykata është shprehur se: “Barazia në ligj dhe para ligjit nuk do të thotë që të ketë zgjidhje të njëjllota për individë ose kategori personash që janë në kushte objektivisht të ndryshme. Barazia përpara ligjit dhe në ligj presupozon barazinë e individëve që janë në kushte të barabarta”, si dhe “ Vetëm në raste përjashtimore dhe për shkaqe të arsyeshme dhe objektive mund të përliqjet trajtimi i ndryshëm i kategorive të caktuara që përfitojnë nga kjo e drejtë” (shih vendimet nr.39, datë 16.10.2007, nr. 4 datë 12.02.2010, të Gjykatës Kushtetuese).

Neni 14 i Konventës Evropiane për Drejtat e Njeriut (KEDNJ), ndalon diskriminimin në gëzimin e të drejtave dhe lirive të përcaktuara në të, ndërkohë që Protokollin 12-të i KEDNJ-së, i cili është ratifikuar nga Shqipëria, ndalon diskriminimin në lidhje me “gëzimin e çdo të drejte të parashtruar nga ligji” dhe kështu ofron mbrojtje më të madhe se sa neni 14, i cili lidhet vetëm me të drejtat e garantuara nga KEDNJ-ja. Gjykata Evropiane e të Drejtave të Njeriut (GJEDNJ), në mënyrë të vazhdueshme ka interpretuar se “diskriminimi” do të thotë që të trajtosh ndryshe pa një justifikim objektiv dhe të arsyeshëm, persona të cilët ndodhen në situata të ngjashme dhe diferenca në trajtim, nuk bazohet në ndonjë justifikim objektiv dhe të arsyeshëm, domethënë, se trajtimi i diferencuar nuk ndjek një qëllim legjitim dhe nuk ekziston një marrëdhënie e arsyeshme të proporcionalitetit ndërmjet mjeteve të përdorura dhe qëllimit që synohet të realizohet. Sipas GJEDNJ, e drejta për të mos u diskriminuar e garantuar nga KEDNJ, gjithashtu çënohet kur pa një justifikim objektiv dhe të arsyeshëm shtetet dështojnë që të trajtojnë ndryshe personat situata e të cilëve objektivisht e ndryshme.

Ligji Nr. 10 221/2010 “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, i ndryshuar, rregullon zbatimin dhe respektimin e parimit të barazisë dhe mosdiskriminimit në lidhje me një listë jo shteruese shkaqesh, duke parashikuar në mënyrë të ndrejtëpërdrejtë mbrojtjen nga diskriminimi për shkak të moshës, të pretenduar nga ankuesi, duke sanksionuar në nenin 1, të tij se: “Ky ligj rregullon

zbatimin dhe respektimin e parimit të barazisë dhe mosdiskriminimit në lidhje me racën, etninë, ngjyrën, gjuhën, shtetësinë, bindjet politike, fetare ose filozofike, gjendjen ekonomike, arsimore ose shoqërore, gjininë, identitetin gjinor, orientimin seksual, karakteristikat e seksit, jetesën me HIV/AIDS, shtatzëninë, përkatësinë prindërore, përgjegjësinë prindërore, moshën, gjendjen familjare ose martesore, gjendjen civile, vendbanimin, gjendjen shëndetësore, predispozicionet gjenetike, pamjen e jashtme, aftësinë e kufizuar, përkatësinë në një grup të veçantë, ose me çdo shkak tjetër.”

Bazuar në nenin 3, pika 1, të Ligjit nr. 10221/2010 “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, të ndryshuar, diskriminimi përcaktohet si : “çdo dallim, përjashtim, kufizim apo preferencë, bazuar në cilindo shkak të përmendur në nenin 1 të këtij ligji, që ka si qëllim apo pasojë pengesën apo bërjen e pamundur të ushtrimit në të njëjtën mënyrë me të tjerët, të të drejtave e lirive themelore të njohura me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë, me aktet ndërkombëtare të ratifikuara nga Republika e Shqipërisë, si dhe me ligjet në fuqi.”

Sipas ligjit, diskriminimi mund të shfaqet në disa forma, ndër të cilat, në formën e “Diskriminimit i drejtpërdrejtë”, e cila është ajo formë diskriminimi që ndodh kur një person ose grup personash trajtohen në mënyrë më pak të favorshme sesa një person tjetër, ose një grup tjetër personash në një situatë të njëjtë a të ngjashme, bazuar në cilindo shkak të përmendur në nenin 1 të këtij ligji (neni 3/2) ose në formën e “Diskriminimit të tërthortë” e cila është ajo formë diskriminimi që ndodh kur një dispozitë, kriter ose praktikë, e paanshme në dukje, do ta vinte një person ose grup personash në kushte më pak të favorshme për shkaqet e parashtruara në nenin 1 të këtij ligji në raport me një tjetër person ose grup personash, kur ajo dispozitë, kriter a praktikë nuk justifikohet objektivisht nga një synim i ligjshëm, ose kur mjetet e arritjes së këtij synimi ose nuk janë të përshtatshme, ose nuk janë të domosdoshme dhe në përpjesëtim të drejtë me gjendjen që e ka shkaktuar atë (neni 3/7). Ndërkohë, sipas nenit 6, të ligjit, trajtimi i ndryshëm është i përligjur dhe ndalimi i diskriminimit i përshkruar nga ky ligj nuk zbatohet në raste kur ka një qëllim objektivisht të justifikueshëm dhe të përligjur në bazë të Kushtetutës, të marrëveshjeve apo akteve ndërkombëtare të ratifikuara nga Republika e Shqipërisë dhe legjislacioni në fuqi.

Në thelb të diskriminimit, është trajtimi i diferencuar dhe më pak i favorshëm, i shfaqur qoftë në formën e dallimit, kufizimit, përjashtimit ose preferencës dhe që ka për bazë një nga shkaqet e mbrojtura nga ligji. Pra, jo çdo diferencë në trajtim apo trajtim më pak i favorshëm gëzon mbrojtje nga ligji. Mbrojtja nga diskriminimi sipas ligjit garantohet vetëm për ato diferenca në trajtim apo trajtime më pak të favorshme që kanë për bazë një nga shkaqet e mbrojtura. Në mungesë të një shkakut të mbrojtur, jo çdo diferencë në trajtim apo trajtim i pafavorshëm konsiderohet diskriminim sipas ligjit. Gjithashtu, jo çdo diferencë në trajtim është diskriminim, por vetëm ato që nuk kanë një justifikim objektiv dhe të arsyeshëm. Pra, nëse për diferencën në

trajtim konstatohet se ka një justifikim objektiv dhe të arsyeshëm, atëherë trajtimi ndryshe është i përligjur dhe nuk është i ndaluar nga ligji.

Duke mbajtur në konsideratë standardet dhe parashikimet e mësipërme ligjore, Komisioneri vlerëson se, ankuesi nuk ka ngritur pretendime për diferencë në trajtim ose për dështimin nga ana e ISSH, për të trajtuar ndryshe rastin e tij, për shkak të moshës, të pretenduar si shkak diskriminues nga ankuesi.

Si rregull, në lidhje me shkakun e pretenduar të diskriminimit, pala ankuese duhet të provojë në radhë të parë se, shkakun e pretenduar është një shkak që gëzon mbrojtje sipas ligjit, dhe në radhë të dytë duhet të provojë ekzistencën e tij. E njëjta qasje gjen zbatim edhe kur pretendohet se diskriminimi ka ndodhur për më shumë se një shkak. Megjithatë, vetëm identifikimi i një ose më shumë shkaqeve, të cilat mbrohen në mënyrë të shprehur nga ligji, nuk është e mjaftueshme për të ngritur një pretendim për diskriminim. Personi i cili pretendon se është diskriminuar për një ose më shumë se një, nga shkaqet e mbrojtura, duhet të parashtrijë fakte nga të cilat mund të prezumohet se ka një diferencë në trajtim dhe se kjo diferencë në trajtim pretendohet se ka si bazë shkakun ose shkaqet e mbrojtur/a.

Bazuar në përkufizimin që ligji i bën diskriminimit, jo çdo sjellje e kundërshtuar për paligjshmëri, është një sjellje diskriminuese. Një sjellje diskriminuese në çdo rast është një sjellje e paligjshme, por jo çdo sjellje e paligjshme konsiderohet diskriminuese. Ankuesi nuk parashtron fakte apo rrethana nga të cilat mund të prezumohet se sjellja e ISSH, bazohet apo ka si shkak, moshën, të cilën ankuesi e ka pretenduar si shkak diskriminues. Ankuesi ka parashtruar problematikën në lidhje me pretendimin se përllogaritja e pensionit të pleqërisë është bërë në mënyrë të gabuar, duke mos i'u njohur një vit vjetërsi në punë gjatë kohës që ka qenë në listë pritje, si dhe duke i'u përllogaritur gabim klasa si punëtor dhe jo si nëpunës civil dhe ka identifikuar në formularin e ankesës moshën, si shkakun e pretenduar të diskriminimit, por nuk ofron asnjë shpjegim se si faktet për diskriminimin e pretenduar prej tij kanë lidhje/ndërveprojnë me shkakun e moshës.

Në thelb pala ankuese ka ngritur pretendime për përllogaritje të gabuar të masës së pensionit. Pasi ka ezauruar shkallët e ankimit administrativ pranë strukturave të ISSH, ankuesi përsëri nuk ka gjetur një zgjidhje të favorshme në lidhje me pretendimin e tij.

Në bazë të nenit 86, të ligjit nr.7703, datë 11.05.1993 “Për sigurimet shoqërore në Republikën e Shqipërisë”, i ndryshuar, përcaktohet:

“Neni 86

Ankimimi

1. Ankimi kundër vendimeve të përfitimeve bëhet në Komisionin e Ankimit pranë Drejtorive Rajonale të Sigurimeve Shoqërore; Ankimi në këto raste, depozitohet pranë sporteleve të

shërbimit, në përputhje me legjislacionin që rregullon mënyrën e ofrimit të shërbimeve publike në sportel;

2. Ankimi kundër vendimeve të Komisionit të Ankimit të Drejtorisë Rajonale të Sigurimeve Shoqërore bëhet në Komisionin e Ankimit pranë Drejtorisë së Përgjithshme të Institutit të Sigurimeve Shoqërore;

3. Ankimet e zgjidhura në mënyrë të pafavorshme bëhen në Gjykatë, vendimi i të cilës është përfundimtar;

4. Këshilli Administrativ përcakton përbërjen, numrin dhe procedurën e funksionimit të Komisionit të Ankimit pranë Drejtorive Rajonale dhe Drejtorisë së Përgjithshme të Institutit të Sigurimeve Shoqërore.”

Në këto kushte, Komisioneri vlerëson se, nuk hyn në kompetencën e këtij institucioni, shqyrtimi i pretendimeve që ankuesi ka ngritur kundër vendimarrjes së Institutit të Sigurimeve Shoqërore, Komisioni Qendror i Ankimit, për sa kohë që ato nuk mund të konsiderohen pretendime për diskriminim, sipas parashikimeve të ligjit nr.10221, datë 04.02.2010 “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, të ndryshuar. Referuar nenit 86, pika 6, të ligjit nr.7703, datë 11.05.1993 “Për sigurimet shoqërore në Republikën e Shqipërisë”, të ndryshuar, ankuesi duhet t’i drejtohet Gjykatës, për të adresuar pretendimin e tij për përlllogaritjen e gabuar të masës së pensionit, për arsyet e pretenduara prej tij, si institucioni përgjegjës për të marrë në shqyrtim pretendime të kësaj natyre.

Në përfundim të shqyrtimit paraprak të ankesës, bazuar në nenin 33, pika 4, gërma “b”, të ligjit nr.10221, datë 04.02.2010 “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, të ndryshuar, Komisioneri arrin në përfundimin se, ankesa e paraqitur nga ankuesi S.D kundër Institutit të Sigurimeve Shoqërore, Komisioni Qendror i Ankimit, nuk mund të pranohet, pasi është e papajtueshme me dispozitat e ligjit dhe për rrjedhojë nuk mund t’i nënshtrohet procedurave të mëtejshme të parashikuara në ligj për shqyrtimin e saj.

Komisioneri për Mbrojtjen nga Diskriminimi i rekomandon subjektit ankues, që, për problematikën e tij, t’i drejtohet për ofrimin e ndihmës ligjore falas, Komisionit Shtetëror për Ndihmën Juridike³, ose Shërbimit Ligjor Falas⁴.

PËR KËTO ARSYE:

Mbështetur në nenin 21/1, nenin 32, pika 1/a, si dhe nenin 33, pikat 1, 4/b, të ligjit nr.10 221/2010 “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, të ndryshuar, Komisioneri për Mbrojtjen nga Diskriminimi,

³ Me adresë: Pranë Ministrisë së Drejtësisë, Bulevardi “Zogu i Parë”, Tiranë.

⁴ Me adresë: Bulevardi: “Bajram Curri”, Pall: “Agimi”, Shk. 18, Ap. 322, Tiranë, Tel: 0422 53113.

VENDOSI:

1. Mospranimin e ankesës së paraqitur nga ankuesi S.D, pasi nuk plotësohen kriteret përkatëse të parashikuara nga ligji nr. 10221/2010 “*Për Mbrojtjen nga Diskriminimi*”, i ndryshuar.
2. Kundër këtij vendimi lejohet ankim në Gjykatën Administrative të Shkallës së Parë Tiranë, brenda 45 ditëve nga marrja dijeni e këtij vendimi.

KOMISIONERI

Robert GAJDA

Shkaku: Mosha
Fusha: Shërbime
Lloji i vendimit: Mospranim